

Georg Albrecht

Európa 2035

Fikció

Hogy fog kinézni Európa húsz év múlva?

2016. május

2035. évet írjuk valahol a végtelen óceán ga47-es számú szigetén.

Az eredetileg mintegy ezer önkéntes száműzött egyikének zseniális fia, a magyar és bolgár szülők gyermeke, Krisztián, megtalálta annak a hajónak a hibáját, amivel el tudták volna hagyni ezt a földi édenkertnek bizonyuló, de egyébként lakatlan és minden vízi közlekedési útvonaltól távol eső szigetet, ahova ezelőtt 19 évvel kirakták őket.

Az EUKÖJIN, az Európai Unió Közös Jövőkutató Intézete, irt ki annakidején pályázatot azzal a céllal, hogy extrém körülmények között derüljön ki miként tud - akármilyen okból is - egy ezres társaság önszerveződéssel évekig élni egy tökéletesen izolált területen. Az okok lehetnek a jövőben emberi- (atomháború) és természeti (nagyobb méretű meteorit becsapódás) katasztrófák, vagy a Földhöz hasonló életkörülményeket biztosító más égitestre érkező első telepések.

Az eredeti terv az volt, hogy a húsz és harminc év közötti, az Európai Unió különböző országaiból toborzott nőtlen és hajadon fiatalokat saját elhatározásukból három évre olyan helyre viszik, ahonnan nem tudnak előbb eljönni. Ezalatt az idő alatt saját magukra hagyják őket, filmezhetik magukat, mint megszokott a „Big Brother's watching you” féle valóságshowkban.

Szakemberek, tudósok, politikusok, tanárok és még sokan mások nagyon gondosan válogattak közöttük, hogy lehetőség szerint mindenféle szakma, társadalmi réteg képviseltetve legyen, hogy a saját rendszerüket felépíthessék, lehetőség szerint ne szenvedjenek semmiben sem hiányt, kivéve az elzártságot, hogy se ki- se be ne jöhessen semmiféle hír. Egy hajót is a rendelkezésükre bocsátottak, hogy ha letelik a három év, el tudjanak jönni a szigetről idegen segítség nélkül is. Igen ám, de hiába adták be három év leteltével a kódot, a komputer nem reagált, ami nélkül pedig nem tudták beindítani a hajómotort. A szigetre nem vihettek telefont és internet sem volt, a vízi járműbe semmiféle hírközlő eszközt nem szereltek be, nehogy valamelyikük erős honvágytól indítatva segítséget hívjon. Így persze nem sikerült kapcsolatba lépni ezt a kalandot eltervező az európai központjukkal a kísérleti évek letelte után.

Igy maradtak magukra még további tizenhat évig és ahogy a legszűkebb társaságoktól, milliós társadalmakig itt is kialakultak a túléléshez szükséges hierarchiák, házasságokat kötöttek, gyerekeket szültek, betegségeken mentek keresztül, temetőjük is volt már, bűnözés, sőt gyilkosság is történt, szóval semmi sem különböztette meg őket más társadalmaktól, csak annyi, hogy egyedül voltak a szigeten, teljesen elszigetelve a külvilágtól. Egyre kevesebb volt a reményük,

hogy valaha elkerülhetnek innen, ezért a többség beletörődött, de voltak olyanok is, akik ki akartak törni ebből. És akkor történt, hogy Krisztián rájött a hibára és beindult a hajó motorja.

Persze nagy volt a boldogság, mindenki lázasan pakolt, már amit összeszedni érdemes volt, hiszen sok minden luxusról lemondtak ezen a lakatlan, de kellemes éghajlatú szigeten és elindultak, hogy mielőbb visszajussanak végre Európába, saját hazájukba, szeretteik, barátaik, rokonaik közé, akiket az eredeti terv szerint mindössze néhány évre hagytak el, otthonaikba, hétköznapijaikba aminek minden kényelmét, technikai vívmányait maguk mögött hagytak. Főleg a hírekre voltak kíváncsiak, hogy mi történt az elmúlt csaknem két évtizedben ezen a földrészén és egyáltalán a világon. A szigeten született fiatalok izgalommal teli várták a partraszállást. Sokat hallottak a szülők szülőföldjéről, toronyházakkal tűzdelt nagyvárosokról, vasútról, villamosról, metróról, gépkocsikról, repülőgépekről, repülőterekről, az ottani szokásokról, gyárakról, havas tájakról, templomokról, istentiszteletekről, a nők megbecsült helyzetéről és mindarról, amit ők részben a kis közösségükben hagyományként megismertek, tapasztaltak, de mégsem olyan mértékben, mint az amott, odaát, odahaza lehet.

A tengerészek, akik szintén a kísérleti csoporthoz tartoztak, úgy gondolták, hogy legjobb lenne valahol Európa déli részén kikötni, hiszen ők maguk is elszoktak már a zord időjárástól, de főleg a fiatalok nem éltek még át hideget, így az öltözetük, lábbelijeik is hiányosak voltak és a sziget adta lehetőségek miatt kezdetleges is, hiszen az évtizedekkel ezelőtt magukkal vitték már régen elkoptak, tönkre mentek.

A kikötőhöz közeledve egyre nagyobb volt az izgalmuk. Végre, valahára megszűnnek az ilyen irdatlan hosszúra egyáltalán nem tervezett hányattatásaik! - sohajtottak fel sokan. A kikötő külső védőgátjain áthaladva a tapasztaltabbak meglepve vették észre, hogy amolyan ázsiában használatos dzsunkák közelednek feléjük tele sötétebb bőrű és furcsa ruházatú, erősen gesztikuláló és ordítózó emberekkel. A szavukat sem értették, valami arab keverékre gyanakodtak. Ez a látvány lefoglalta a figyelmüket és nem vették észre, hogy az alacsonyabb épületek közül nem emelkednek ki többemeletes házak vagy akár templomtornyok, csak vékony, tühegyes építmények, de abból aztán jó sok. Egyszer csak a hangszórókból megszólalt a messzire hallatszható hang: „Allahu Akhbar...”. Döbbenet egymást kérdezték, hogy mi van? Mi történt? Eltévesztették volna a földrészt? Hova jutottak? A hajót körülvevő dzsunkák lassan elodalogtak látván, hogy az utasok nem holmi turisták, akikről a bővlijaikért búsás összegeket gombolhatnak majd le. Eléjük jött egy apró, kopott, rozsdás, rossz állapotban lévő kis motoros hajó, csoda, hogy egyáltalán fenn tudott maradni a

vizen. Zászlókkal adott jelet, hogy kövessék. Elvezette őket egy félreeső helyre a kikötőn belül, nem engedték a hajót a rakparthoz, le kellett eresztenie a horgonyt. Feljött a hajóra két délszaki férfi, csak jóakarattal lehetett ráfogni, hogy egyenruhában, viszont maszkot viseltek. Gondolták azért, nehogy megfertőződjenek tőlük, a fehér emberektől. Elkezdtek beszélni a saját nyelvükön, amit a hajón semelyikük sem értett, pedig mint említettem az unió különböző pontjairól származtak. Átváltottak tört angolságra. A visszatérők izgatott kérdéseire nem igazán válaszoltak, csak annyi derült ki, hogy a kikötői hatósághoz tartoznak. Inkább ők akarták tudni, hogy kik az utasok, honnan jönnek, mit akarnak itt és miért nem válaszoltak a rádióhívásaikra. Nagyon csodálkoztak, hogy kik a hajón lévők. Ezt röviden a kézi adóvevőikkel közölték a feletteseiknek akik azonnal karantént irtak elő a hajóra. Kérdésükre, hogy miért és hogy mennyi ideig, nem adtak választ. Az árbócra felhuzatták velük a karaténre figyelmeztető zászlót, mintha búbópestisben megbetegedettek lennének a fedélzeten.

Szerencsétlen visszatérőknek lelohadt a fene nagy lelkesedésük, a határtalan örömből átmenet nélkül többen letargiába estek. Nem volt elég a kényszerűen két évtizedre meghosszabodott száműzetés, most még le sem engedik őket a hajóról? Hát mikor lesz ennek vége? Mi lesz velük? Mi történik itt? Miért hallanak mohamedán imádságot a kikötőn túlról? Legalább újságokat, vagy rádiót, tévét hoztak volna nekik, hogy abból tájékozódhassanak a világban végbement változásokról. Zászlókkal a környező hajókkal próbálták felvenni a kapcsolatot, de visszaintegetésen túl nem sikerült velük dülöre jutniuk.

Kételyekkel terhelve alig találtak nyugalmat éjszaka, mindenkit izgatott, hogy mit hoz majd számukra a holnap. De semmi sem történt, körülöttük mindenki nagy ivben továbbhajózott, a partról sem jött semmi jelzés, a kikötői emberek sem tértek vissza, csak a napközbeni ötszöri imára való hívás törte meg a monoton óráikat.

Véget nem érő napok után végre két vizi jármű közledett hozzájuk, egy motoros és egy úszó darú. Hivatalosnak és egészségügyiseknek tűnő maszkos férfiak kapaszkodtak fel a fedélzetre. Az úszó darú átrakott néhány bálát hozzájuk. Több sátrat pakoltak ki belőlük és mindenféle bútorokat, eszközöket. Egymástól elválasztott helységeket alakítottak ki.

Egy agolul jobban beszélő is volt köztük, aki kérte az utasok előljáróját, egy Marco nevű férfit, hogy kövesse az egyik sátorba. Elég sokára jött ki onnan és rögtön elmesélte a köré gyűlt kíváncsiságtól gyötört embereknek, hogy ők most a Berlini Kalifátus védőörszetébe kerültek és egyenként kivizsgálják, hogy kicsodák, micsodák, beléphetnek-e a

kalifátus területére, vagy mi legyen velük, ha nem találják őket akár egészségileg, vagy másmiatt alkalmasnak a határátlépéshez. Marco azt is elmesélte, hogy ő nem tehetett fel kérdést, pedig szívesen megtudta volna, hogy miért nem jelentkezett három év múltán az őket erre a kísérletre kiküldő EUKÖJIN intézet. Marco csak válaszolhatott a kihallgatókéra. De a beszédükből azt vette ki, hogy amíg önkéntes száműzetésben voltak megszűnt a keresztény alapokon nyugvó únió és eltűntek az egyes országok is, ahonnan a telepések származtak, helyette Európában is az úgynevezett Iszlám Állam vette át az irányítást, Berlini Kalifátusnak nevezve az új európai államformát.

Az utasokat sokkolta ez a hír. Hogyhogy Berlini Kalifátus? Hiszen egy déli országban kötöttek ki, amelyik soha nem tartozott Berlinhez. Hova tűntek a szuverén államok, a hazájuk? Mi történt a hozzátartozóikkal? Élnek-e még? Láthatják-e őket valaha? Miért mindig csak a műzint lehet hallani és harangzúgást pedig nem? Minden olyan idegen! Megszűnt ez a földrész számukra? Hogyhogy mások döntenek sorsuk felett miután megállapítják, hogy nem hoztak magukkal trópusi kórokozókat? Kérdést kérdésre halmoznak és nem kapnak rá választ.

Miután néhány nap alatt az idegenek kényelmesen berendezkedtek megkezdődött a kihallgatásuk. Először csak találomra választották ki a férfiakat, nőket egyáltalán nem hívták be a sátorba. Az elsöket, amikor kijöttek, azonnal körbefogták a többiek és lázasan kérdezték őket, hogy mit akartak az ismeretlenek megtudni tőlük. Mindegyik azzal kezdte, hogy elsősorban arról faggatták őket, van-e nálunk, vagy a hajón biblia. Nagyon meglepő volt számukra a kérdés, hiszen őket nem a vallásosságuk miatt választották ki annakidején. Ha nem is volt mindegyikük annakidején szorgalmas templomba járó, de tartották a keresztény szokásokat és ünnepeket. Bibliát, ha akarták, olvashatták egy központi helyen, hiszen nagyon kevesek hozták magukkal a sajátjukat.

Az emberek megdöbbenek, ha ez a legfontosabb kérdése a vallatóiknak, akkor mi lehet a kikötőben és azon túl egész Európában? El sem tudták képzelni.

Minél többen estek át a kihallgatáson, annál jobban kirajzolódott a várható kétsébeejtő helyzetük, ha majd egyszer kiszabadulnak ebből a karanténból. Tartalék élelmiszerük egyre fogyott, egyelőre nem kaptak friss árut a partról. De ahogy eddig bántak velük, nem is számítottak valami fényes vendéglátásra. Lassan kezdtek többen visszavágyódni a saját maguk teremtette békére és szabad életre a ga47-es szigeten.

Azt is kérdezték a legtöbbszörektől, hogy készek-e idegen nyelvet elsajátítani és azon hallgatni az istentiszteletet. Micsoda

kérdés? Több száz évvel ezelőttig mindehol latinul tartották a miséket, csak Luther Márton valamint Károli Gáspár és követőik után értették, hogy mit is prédikál a lelkipásztoruk. De hogy most idegen nyelven újból érthetatlenné válik a szent mise, ez teljesen letaglózta őket.

Az is szóba került, hogy milyen rendszerben éltek korábban a szülőföldjeiken és a szigeten milyen jog szerint szervezték meg a mindennapjaikat. Valami ismeretlen shariára hivatkoztak, hogy most ez a mértékadó, ehhez kell igazodni Eurábiában, ahogy ők nevezik most a jó öreg Európát.

A fiatalok helyzete látszott a legreménytelenebbnek, akik a szigeten születtek. Arra kérdésre nem tudtak választ adni, hogy milyen állampolgárok, hiszen a szüleik sem mindig egy országból valók voltak és nem is rendelkezettek útlevelekkel, hiszen azokat csak az államok állíthatták volna ki nekik születésükkor.

Egyre feszültebbé vált a hangulat a visszatérők körében. Néhányan nem is tudták visszafogni felháborodásukat, hogy milyen jogon tartják őket fogva, miért nem engedik őket szabadon. Idegesen válaszoltak a kérdésekre ingerelve ezzel a vallatóikat. Egyikük, a német Aaron, nem tudott uralkodni magán és egy lehetetlen kérdés úgy fölbosszantotta, hogy ráborította az asztalt a kihallgatójára. Többen ráugrottak, leteperték, megkötözték. Aaron toroka szakadtából ordított, így adta ki tehetetlen dühét. Miután hosszabb ideig sem változott a helyzet, a hatósági emberek példát akartak statuálni, nehogy mások is kövessék példáját és elszabaduljon a pokol. Aaron derekára hosszú kötelet kötöttek és áthúzták a hajófenék alatt. Levegőért hörögve, vizet köpve húzták ki a másik oldalon. Egész testét a hajó alján megtelepedő éles kagylók véresre tépték. Társaik karjukon vitték be a kajütbe.

Miután kifogytak a tartalékaikból az idegeiket tovább borzolta a partról hozatott koszt. Számukra teljesen idegen izek még fokozták kínjaikat. Húst alig láttak, ha igen, akkor sem sertéshúst. Vizet kaptak, hogy oltsák szomjukat, és már az első napokban elkobozták tőlük a szeszes italokat. Kávéhoz hozzájuthattak, de azt sem a megszokott formában készítették, hanem keletiesen, zaccal az alján. A dohányosok szenvedtek csak igazán. Készleteik elfogytával ugyan hozzájutottak az addig számukra ismeretlen shishához, amiket a fogvatartóik hoztak fel a hajóra és ez a közös vizipipázás valamennyire csökkentette nikotinéségüket, de egyáltalán nem javította a közérzetüket.

A visszatérő férfiakkal idönkét betelt a pohár, táblákra kézírással felírták, hogy OPEN THE HARBOUR és minden elérhető tárggyal hangosan zörögve követelték, hogy engedjék kifutni őket, vagy tegyék őket partra, vagy vegyék fel fogvatartóik a

kapcsolatot az EUKÖJIN intézettel, akik őket toborozták és kiküldték a kísérleti szigetre. Miután nem maradt abba a tüntetésük könnygázt alkalmaztak ellenük, amitől a jelenlévő média képviselői is szenvedtek.

A nők, lányok egyáltalán nem vehettek részt a közös megmozdulásokban, mert a fogvatartóik már az első napokban elkülönítették őket, és ha mégis valamilyen okból néhányan feljöhettek a fedélzetre, azonnal fekete csadort kellett a ruháik fölé húzni. Nem számított semmiféle tiltakozás a részükről és a férfiak sem tudtak semmit tenni az érdekükben. Minden kísérletüket keményen megtorolták a rabtartók. Aggódtak a sorsukért, nem tudták, hogy miként bánnak velük ezek a barbárok, hiszen még közelükbe sem engedték őket.

Egyik nap izgatott sürgés-forgásra lettek figyelmesek a visszatérők. Nem tudták mire vélni ezt a jelenséget. Felsorakoztatták őket a fedélzeten, többször is megszámozták a férfiakat, hangosan kiabáltak velük, de nem értették, hogy mit és miért. Csak nagy sokára derült ki, hogy néhányan megszöktek a hajóról. Egymásközt próbálták kitalálni, hogy kik lehetek ezek, kik hiányozhatnak közülük. Az öreik számát felemelték, eltűnt a kezdeti enyhe bánásmód, türelmetlenül lökdösték őket, ha nem tették meg azonnal, amit követeltek tőlük. Egyre kevesebbszer látták az eget, leginkább a fedélközben kellett tartózkodniuk. Naponta külön csoportokban mehettek fel egymás után és felügyelet mellett a szabad levegőre sétálni majd gyorsan vissza a kajütökbe. Aaront és még néhány hangadót rendszertelen időközökben kihallgatásra vitték, nappal, éjszaka. A bizonytalanságtól és a kialvatlanságtól egyre rosszabbul néztek ki.

Csaknem egy hét is eltelt, amikor a szökevények közül az egyik elfogottat visszahozták a hajóra. Eric, svéd és francia szülők teenager gyereke, borzalmas állapotban volt, alig lehetett felismerni, annyira szétverték az arcát is. Úgy vonszolták a tartalék horgonyig, amihez odakötötték. A hajó bugjára jól rá lehetett lánti, biztos elrettentésül tették ezt vele. Ört állítottak mellé, hogy ne lehesen megközelíteni. A visszatérők azon imádkoztak, nehogy ez a horgonyrakötés azt jelentse, hogy leengedjék vele együtt. Összehívták a társaságot és az angol tolmács felhívta a figyelmüket, hogy meg ne próbáljanak még egyszer valakik is közülük elszökni, mert így járnak, sőt súlyosabb következményei is lehetnek.

Észrevették, hogy amit a visszatérők maguk között beszélnek, arra majdnem mindig rákérdeznek a vallatóik. Nem kellett éles logika ahhoz, hogy hamar rájöjjenek: áruló van köztük. De ki lehet az? – találgatták, ki előtt nem szabad kényes témákat érinteni? Sokáig nem sejtették, de mindenki éberren figyelte a társait, hátha elárulja magát valamilyen cselekedettel, jellel. Jó lett volna mielőbb rájönniük, mert rossz volt úgy

élni, hogy mindenki gyanús. João, a portugál minden lében kanál nem bírta a lelki nyomást és elárulta, hogy ő az, aki viszi a híreket, de nem tehetett mást, hiszen megzsarolták, hogy ha nem vállalja el ezt a munkát a lányát kiviszik a partra, de nem azért, hogy szabadon bocsássák, hanem hogy kényszerprostitúcióra fogják. Mondta, hogy továbbra is jelenteni fog, hogy ezt elkerülje, de csak olyan dolgokról fog a fogvatartóiknak beszélni, ami nem árt senkinek sem.

Újabb izgalom zaklatta fel az egyébként sem nyugalmas életüket. Azt mondták Jiřínek, az egyik szlovák kihallgatottnak, aki nem volt istenhívő, ha áttér muzulmán hitre és aláveti magát a shariának, akkor egy idő után kiszabadulhat innen. Ez futótüzként terjedt el a visszatérők körében. Két táborra szakadtak, volt akinek ez nem jelentett volna problémát, míg akadtak, akik inkább vállalták volna a halált, mintsem megtagadják a hitüket.

A heves viták odáig vezettek, hogy csaknem egymásnak estek, de végül is győzött a józan ész. Megállapodtak abban, hogy még kedvezmények esetén sem szabadna senkinek sem belemenni a vallás-cserébe, mert az precedenst teremtene és a többiket is köteleznék erre. Inkább kivárják a sorsukat, hogy mit terveznek velük, de egységesek maradnak. Abban reménykednek, hogy így összetartva ki tudják kényszeríteni a szabadon bocsátásukat.

Számításuk csak részben vált be, mert ugyan idővel elhagyhatták a hajót, de a kikötőben kijelöltek nekik egy szálláshelyet, ahol ki-be járhattak szabadon, de nem hagyhatták el a várost.

A kikötővárosban arra számítottak, hogy ott majd sikerül gyorsabban összeszedni az információkat, mert a köznyelv, a rádió, az újság is arab nyelvű volt. Teljesen idegen volt nekik ez az Európa, mintha más bolygóra kerültek volna. A vallatásuknál el-elejtett szavakból kezdték összeállítani, hogy mi is történhetett, miután maguk mögött hagyták csaknem húsz évvel ezelőtt Európa partjait.

Bár már akkor mutatkoztak azok a jelenségek, amikor húsz évvel ezelőtt elhagyták ezt a földrészt, ami figyelmeztetésként kellett volna hatniuk akár önmagukra is, de főleg a felelős vezetők számára. Annakidején sokan voltak a kontrollálatlan és korlátlan bevándorlás ellen, de nem vezető pozícióban. Özönlött a migránsok áradata először Lampedusa szigetén keresztül Olaszország déli részébe, majd felfedezték az embercsempészek Görögországot, aminek szigetei szinte ugrásnyi távolságra voltak Törökországtól. Ez utóbbiba rövid néhány év alatt csaknem három millióan torlódtak össze. Nemcsak a szomszédos Szíriából, hanem Afrikából, Ázsiából, elsősorban Afganisztánból, Pakisztánból.

Az embercsempészek félrevezették a migránsokat, hogy őket a kánaán fogadja majd Európában, kocsi, lakás, állás, egyetem várja majd őket, de nem is kellett sokat gyözködni őket, rengeteg rokonunk, ismerősük, barátuk már eljutott oda és rajtuk keresztül bátorítást kaptak, hogy csak jöjjenek, kihasználhatják a szociális hálót, hiszen a már harmadik generációs törökök is jól élnek belőle. Sokkal jobban, mint odahaza. Csak gyerekeket kell vállalni, mégpedig jó sokat és máris munka nélkül hullik az ölükbe a rengeteg pénz. Otthon még álmodni sem mernének ilyen összegekről, itt meg mindent automatikusan megkapnak. Az embercsempész bandák persze arra is figyelemezgették őket, hogy az unión belül melyik országokba ne menjenek, mert ott nem magas az életszínvonal. Ezért ha valahol útközben megkérdezték őket, hogy hova tartanak, akkor nem egy bolgár kisvárost, vagy egy szlovák falut jelöltek meg uticélként, hanem Germany-t, vagy Svédországot.

Az a helyzet állt elő, hogy a görögök csak úgy áthajtották a százezreket, míg a magyarok kerítést építettek. Kaptak is a fejükre ezért. Főleg azok az országok bíralták, akik szintén tranzitként vettek részt a Nyugat-Balkán migráns útvonalon, hiszen akkor náluk torlódott volna fel a tömeg. Nemsokra rá belátták, hogy így kellett ennek lennie. De az akkori osztrák kancellár Faymann is ostromozta a magyar kormányt, hogy miként képzelel ezt el! Kerítést? Hát azt nem lehet! Alig telt el fél év és ők is először óvatos politikai retorika miatt kaput építettek oldalsó szárnyakkal, majd egyre több kerítést (már ki merték mondani), sőt az olaszok felé a Brenner hágót is kiépítették határellenőrzésre. Kérdés, hogy miként maradhat egy vezető államférfi a helyén, ha ennyire köpönyegforgató, gerinctelen volt, hogy maradhatott szavahihető? Örömmel hallották, hogy Faymann nemsokra rá lemondott minden tisztségéről. Mindenesetre jól gondolták, hogy a Brennert is megerősítik, hiszen úgy sejtették, hogy arra fog áttolódni a migráns útvonal, mivel a balkánit nem egy uniós állam, hanem egy outsider, mégpedig a pici, szegény és magárahagyott Macedónia zárta le és védte meg magát és egyben a „belső” uniós országokat.

Idomeniben, a görög-macedón határon tartozkodó több mint tízezer migráns követelte, hogy nyissák ki a határt, az unióba akarnak menni. De milyen határt? Ők akkor egy uniós országban tartózkodtak és ha a macedónok kinyitották volna a határt, akkor egy nem uniós országba léptek volna át. Ebből látszik, hogy nem egyszerűen az unióba, hanem annak egyes, erős gazdasággal rendelkező országába igyekeztek volna. Világosan kitűnt, csak a vak nem látta, hogy nem az életüket mentették, hiszen a tranzit országokban nem volt háború, hanem a jobb megélhetés, a munka nélkül szerzett javak miatt.

Egyébként a idomeni többhónapig elhúzódó helyzetet a magukat emberbarátnak tituláló nemzetközi segélyegyletek ottlévő tagjai is előidéztek. Milyen emberbarátok azok az önkéntesek, (akik egyébként fizetés nélküli szabadságukat töltik, vagyis nem dolgoznak és nem keresnek pénzt a saját szakmájukban, sőt valahonnan maguk is pénzt és árut kapnak a helyettük is szorgalmasan dolgozók adóiból) akik ellátják sátorral, élelmiszerrel, gyógyszerrel az ott illegálisan táborozókat, így adva nekik lehetőséget, hogy várjanak a határnyitásra és eljuthassanak Németországba.

A migránosk eltökélték, hogy kitartanak a végsőig is, nem mennek vissza mondjuk egy száz kilométerre Görögország belsejében lévő hivatalos befogadó táborba, mert akkor véletlenül elpasszolhatnak egy esetleges határnyitási lehetőséget. Akkor lettek volna igazán humánusak az önkéntes segítők, ha az összes illegális táborozót tájékoztatják a saját nyelvükön, hogy még két napig ellátják őket, de utána csak a hivatalos táboron belül kaphatnak ingyenes ellátást. Két nap után levonulhattak volna és akkor biztos, hogy egy héten belül elhagyták volna a migránsok Idomenit. Ehelyett hónapokig fenntartották ezt az áldatlan helyzetet. Miből? Ki finanszírozta őket? Lehet, hogy nem csak az adófizetők, hanem maguk a szervezett bűnözők, az embercsempészek is? Az időnként felreppent határnyitási híreket is ők hiresztelheték még helyi térképet is elkészítve, hogy hol lehet átjutni Macedóniába. Aláírásként egy volt miniszter, Norbert Blüm, nevét irták, hogy alátámasszák, súlyt adjanak a hír valóságáról. Kihasztnálták, hogy a miniszter helytelenül gondolt szolidaritásával, még ott is éjszakázott velük egy éjszakát, visszaéljenek.

Szóval idáig ismerték a migráns áradat történetét, de az önkéntes számkivetettek az indulás előtt meg voltak róla győződve, hogy ezt a helyzetet a szürke eminenciás Németország vezette unió és a NATO kezelni tudja és mire három év letelte után visszajönnek már újra a régi rendben találják Európát, a migránsok visszahúzódtak saját országaikba.

Ezzel szemben, ahogy most a mozaikokat összerakják, ez nem sikerült és azután egy évvel, hogy elhagyták Európát, elárasztották az Iszlám Állam harcosai az európai nagyvárosokat, stratégiai pontjait. Előbb fegyveres merényletekkel okoztak zavarokat. Később rájöttek, hogy ezzel csak felbőszítik az alvó oroszánt. Jó ideig csöndben maradtak, a háttérben szervezkedtek, elhelyezkedtek, gyorsan beépültek az egyes társadalmakba, úgynevezett Schläferek voltak. Várták a parancsot.

Az országok biztonsági szakemberei hiába figyelmeztették a politikai döntéshozókat a lappangó veszélyre, nem hallgattak szavaikra, hiszen semmi nem történt. Hosszú ideig minden

nagyobb rendezvényt óriási rendőri és biztonsági erőkkel védtek, például a francia labdarúgó európa-bajnokságot. Minden atrocitás nélkül lezajlott, a rendezők és résztvevők egy nyugodt és sikeres sporteseményt zárhattak. A párizsi és brüsszeli terrortámadás után fokozottan figyeltek mindenre, de az EB után visszavettek a készültségi fokozatból. A rendőrök meg is érdemelték ezt a lazítást, mivel szerencsére nem volt szükség a közbelépésükre, szinte csak unatkoztak a nagyobb tömegeket megmozgató események színhelyein. Hihetetlenül magas volt a túlórájuk, most már nyugodtan lecsúsztathatják. Gondolták.

És ekkor kapták meg az „alvó” harcosok a parancsot. 2016. december 31-én, az ezernél több délszaki migráns kölni támadásának első évfordulóján. Ekkor az önkéntes száműzöttek már javában elzárva a külvilágtól a ga47-es szigeten éltek nem is sejtve, hogy milyen katasztrófa történik öreg kontinensükön.

Az Iszlám Állam jólképzett tisztjei és harcosai titkos raktárakból felszerelték magukat, nehéz fegyverekhez is hozzájutottak, azt mondják, hogy atomfegyver is volt a birtokukban, de ezt végül is nem vetették be. Hihetetlen intenzív rajtaütéssel minden stratégiai pontot megszálltak, az igencsak meglepett örszolgálatokat hamar le tudták szerelni, vagy likvidálni, a fegyveres állományokat lefegyverezték, az elszórt egységek közötti kapcsolatot a komputeres szakembereik megbénították miközben a sajátjuk kiválóan működött.

Mozgósították a nem militáns de erre hajlamos másod-, harmadgenerációs török, marokkói, libanoni és más származású, de már európai állampolgárokat. Statáriumot hirdettek, akik nem tartották be, például a kijárási tilalmat, azokat felkoncolták. Az állami apparátus épületeit, gyárakat, üzemeket megszállták, az alkalmazottakat nem engedték haza, folytatni kellett a munkát, de már az ellenőrzésük alatt, mégpedig az ott dolgozó valamikori migránsok segítségével.

Megszüntettek mindenféle szervezetet, erre a sorsra jutott az önkéntes száműzöttek intézete is, ezért nem tudtak gondoskodni a szigeten lévő kísérleti alanyok hazahozataláról, vagy egyáltalán értesítésükről, hogy mi is történt hazájukban.

Bezárták a mozikat, színházakat, szórakozóhelyeket, a nőknek előírták a burka-viseletet, aki nem ilyenben jelent meg a kijárási tilalom szüneteiben, azt megbotozták és jelet tettek rá. Ha újból elkapták, akkor megkövezték őket. Nem törődtek vele, hogy nem mindeki tudja előteremteni ezt a ruhadarabot. A börtönökből szabadjára engedték a rabokat, függetlenül attól, hogy milyen enyhe, vagy súlyos bünt követtek el, mert szükségük volt helyekre a sharia szerint elítéltek miatt. Csapatok vonultak az utcán és festékekkel bekenték azokat a

plakátokat, amelyek erkölcstelenül hiányos öltözékű nőket ábrázoltak. Az állami tv folyamatosan iszlám jelszavakat sugárzott, a többi műsorszórását leállították. Az internetes, telefonos szolgálatot is megbénították. A smartphonok, handyk használhatatlanokká váltak.

A gazdagok kerületeit körbefogták és az ottlakókat teherautóra rakták és ismeretlen helyre kitelepítették, ezekbe a villákba költöztek be az Iszlám Állam vezetői. Minden fontosabb csomópontot ellenőrzésük alatt tartottak, harckocsik demonstrálták a jelenlétüket. A korlátozott kijárási lehetőség miatt azonban szinte megbénultak a városok és a falvak. Az Iszlám Állam igyekezett a fejtelenségen úrrá lenni, de ez nem nagyon sikerült. Akadózott az áramszolgáltatás, az élelmiszerszállítás, a tömegközlekedés és ezen belül is a legérzékenyebben a vonatösszeköttetés. De ha indult is néha egy-egy szerelvény, alig volt rajta utas, a kijárási tilalmak, de főleg az engedélyeztetések lassúsága miatt. Minden egyes útvonalhoz engedélyt kellett kérni az iszlám katonai hatóságoktól. Sokszor azt sem tudták a szerencsétlen polgárok, hogy hol keressék ezeknek az irodáit. De nem is kapták meg mindig az engedélyt, mert nem tudták alaposan megindokolni, hogy miért mennének ide, vagy oda.

Az Iszlám Állam azt hitte, hogy elfoglalja egész Európát és ezzel megoldódnak azok a gondok, amit már évtizedek, ha nem évszázadok óta magukban hordoznak, amiért fiataljaik, lányaik akár saját életüket készek voltak feláldozni öngyilkos merényletekkel. A nyugati világ fertőjét, az arrogáns felsőbbrendűségét, technikai és katonai fölényét, a mindenkinél mindent jobban tudó mentalitást, pökhendiséget, az erkölcstelenséget, a nők lealázottságát. Igen, a szemükben megalázónak találják a nők alulöltözöttségét minden területen, kezdve a youtube több, mint erotikus klippjeitől egészen a jelentéktelen áruk funkciójával egyáltalán összehozhatatlan bikinis lányok pénzzel megváltott kiszolgáltatottságát.

Szerintük meg kell védeni a nők becsületét, önérzetét akár egész testük betakarásával is, és nem kitárni a legintibebb testrészeiket az egész világnak. A „korábbi” Európában a férfiak szívesen mustrálgatták lengén öltözött ismeretlen vonzó szépségeket, de ugyanezek az emberek már nehezen egyeztek volna bele, ha feleségeiket, vagy lányukat látták volna ugyanilyen helyzetben.

Véleményük szerint százvalahány évvel ezelőtt még rend volt Európában. A nőknek csak kivételes esetekben engedték, hogy bejussanak komolyabb iskolákba, nem is beszélve az egyetemekről, vagy egyáltalán nem engedték tanulni őket, mert felfogásuk szerint gyerekszüléshez, a család ellátásához csak alapvető ismeretekre volt szükségük. A nyugati világban a nők kiharcoltak egy vélt egyenjogúságot, de inkább

lealacsonyították magukat az állati ösztönök szintjére. Az Iszlám Állam ideológusai szerint a sokszor elnyomott férfiaknak kellett volna ugyanezt kezdeményezni.

Helyesnek tartották, hogy a nők annakidején nem szavazhattak, csak a huszadik század elejétől, hiszen a nők többsége nem volt képes átlátni a politikát és a négyévente megtartott parlamenti választásokon is úgy szavaztak egyes politikusokra, hogy az a férfi csinos-e, jóképű, szimpatikus-e és nem azért, mert az jobban tette volna a dolgát.

Példaként emlegették, hogy a nagyvárosok felvilágosultabb polgárságán kívül még az 1900-as évek fordulóján is a nők vidéken kendőt hordtak, ami húsz évvel ezelőtt a német iskolákban muszlim tanárnőknél felháborodást keltett. Amit azonban örömmel konstataáltak, hogy az osztályteremben a kereszt kifüggesztését is megtiltották. Vagy hogy száz évvel azelőtt a fürdőhelyeken szinte talpig be voltak bugyolálva az európai nők is, úgy mentek fürdeni, mint manapság a burkiniben a muszlim nők. Hogy a villamoson másik kocsiba kellett szállniuk és nem vegyesen a férfiakkal, nehogy véletlenül is molesztálják őket, hogy az iskolákban külön lány- és fiú osztályokat indítottak, vagy már eleve más és más iskolaépületekbe járatták őket.

A szegényebb sorsuaknál kellett a nők munkája is, hogy egyáltalán eltarthassák a családot, de módosabbaknál otthon volt a helyük a tűzhely és a gyerekek mellett, miközben a férfiak a biztos háttér tudatában nyugodtan alkothattak, ahogy az évezredek evolúciója ezt a természetben elrendezte. Az Iszlám Állam szerint ők húsz évvel ezelőtt ehhez hasonlóan „hoztak vissza” Európába, helyreállították az ősi rendet, megszabadították a bűnös földrészt a rendetlenségtől, fertőtől. A Korán és a Sharia megszabja az emberek minden percét, hogy mit lehet és mit nem szabad tenni. Nincs más dolguk, mint ehhez igazodni.

A húsz évvel ezelőtti migránsáradatból olyan hangok is kihallatszottak, hogy azért választották az uniós országok közül elsősorban a németet, mert minden idegszálukkal oda vágytak, ahol a világhírű Bayern München focistái játszanak, őket ismerték a világon a legjobban, ha hozzájutottak ilyen trikót viseltek kiskoruk óta a grundokon, kívülről ismerték a nevüket, fölragasztották az ágyuk fölé az újságból kivágott idoljaik fényképeit. A példaképeik voltak.

Igaz, hogy a közeli országokban az idősebbek féltették az odavágyó fiatalokat, ahol nemcsak magasszintű labdarugás folyt, amivel a játékosok hírnevet szereztek maguknak és országuknak miközben milliókat kerestek, hanem tévéfelvételekből ismerték, hogy erős alkoholos befolyásoltságban erkölcsstelenül és szabadosan viselkedtek a

melleiket dirndliből egymással szinte versenyezve kidomborító nőkkel a szintén Münchenben minden évben megrendezett októberi sör-fesztiválokon. Vagy az internet révén a világon mindenhol letölthető zenei videoklippekben szinte meztelen nők erotikus táncokat lejtettek.

Ezt a fertőt mindenképpen meg kellett szüntetniük.

A visszatérők kíváncsiak voltak, hogy mi történt országaikkal és azok, valamint az unió akkori vezetőivel. Angela Merkel, már túl van a nyolcvanadik életévén, aki meghatározó politikus volt annakidején nemcsak saját országában, de egész Európában is. Ő határozta meg az unió arculatát. Tehette, mert Németország gazdasága mindenféle krízist átélt, sőt tovább erősödött, ez a nemzet adta a legnagyobb hozzájárulást az unió működéséhez. Az Iszlám Állam puccsakor megkimélték Merkel életét, hiszen a migránsoknak lehetőségei keretén belül segített. Elegendő volt egyetlen mondatot mondani és milliónyi migráns érezte meghívásnak: „*Wir schaffen es*”. Látta a schengeni egyezményt betartani igyekvő magyarokat, hogy a migránsokat a Keleti pályaudvaron hagyták táborozni. ...

Sok migráns azóta is megőrizte azokat a selfieket, amelyet vele készítettek. Már húsz éves az a lány, akit akkor róla nevezetek el. Merkel csekély nyugdíjjal egy tizemeletes panelházban szerény kis lakásban él egyedül.

Rosszabbul járt két női minisztere. Az arab világban elborzadtak mindig, amikor a filigrán termetű Ursula von der Leyent, a német hadügyi tárca vezetőjét látták a tévéhíradókban hivatalos fogadásokon, külföldön teljesítő katonák meglátogatásakor magas, komoly, egyenruhás főtisztek körében. Nem véletlen, hogy szinte ellenállás nélkül megadták magukat, hiszen nem is lehetett más egy olyan katonaság, ahol egy nő a legfőbb parancsnok. Andrea Nales, a munkaügyi minisztérium vezetője meg annyira jelentéktelen volt, hogy akár meg is sajnálhatták volna. De nem. Elfogták és száműzték őket, egyáltalán nem illett bele a hagyományaikba, hogy nők folglajanak el ilyen fontos szerepet.

Az akkori migráció legnagyobb ellenzője, a magyar miniszterelnök Orbán Viktor elsőszámú ellensége volt az Iszlám Államnak, hiszen akadályozta a szabad mozgást a zöldhatáron keresztül és az eleinte erősen bírálta példáját később sokan követték. Őrá speciálisan kiképzett kommandós csoport vadászott. A többgyerekes apát már az első napokban letartóztatták és Budapesten minden tárgyalás nélkül nyilvánosan lefejezték a parlament előtti téren. Ugyanígy bántak el Skopjében a macedon elnökkel, akit felelősé tettek a hónapokig tartó macedón-görög határzárért.

Sorra őrizetbe vették Európaszerte azokat, akiknek közük volt a migráció megfékezéséhez, az iszlamellenességhez. Ezek közé tartozott Faymann is, a hajdani osztrák kancellár, aki kezdetben nem volt ellenük, de egyre inkább elfordult a szabad bevándorlás gondolatától és komoly intézkedéseket tettek kormányzásának ideje alatt határaik lezárására.

Hajtóvadászatot folytattak a Fekete listájukon szereplő német AfD párt vezetőire, tagjaira, akik veszélyt láttak Európára nézve az iszlám terjedésében, a Charlie Hebdo satirikus lap vezetői után és munkatársaira, a Le Pen féle Front National tagjaira, az Európában legerősebb magyar „Jobbik” pártra, a holland Pim Fortuyn listához, a szlovák Nemzeti Párthoz tartozókra és még hosszasan lehetne sorolni. Ha azonnal nem végeztek velük elfogatásuk színhelyén börtönökbe vetették, vagy óriási gyűjtőtáborokba vitték és kemény kényszermunkára ítélték őket.

Sorsukról nem túl sok megbízható információ szivárgott ki, csak annyi, hogy az elégtelen ellátás, durva bánásmód miatt sokan már hamarosan elhunytak, de aki hosszú fogvatartás vagy kényszermunka után kiszabadult sem élvezhette az életet megromlott egészségi állapota miatt.

Néha voltak erőtlen tüntetések, elszigetelt lázongások, de ezeket a muszlimok rendre vérbe folytatták. A régi európaiak többsége fásultan veszi tudomásul a körülöttük történeteket, látszólag beletörődtek sorsukba. Az új hatalom kemény kézzel irányított és kért számon mindent, amit helyesnek tartott.

Az elmúlt csaknem két évtizedben a demográfiai változások erősen befolyásolták a társadalom összetételét. A valamikori migránsok körében nem volt ritka a sokgyerekes család, így a muszlimok sokkal gyorsabban szaporodtak, mint a fehér emberek. A második migráns háttérű generáció már abban a korban van, hogy hamarosan nekik is gyerekeik lesznek, akkor robbanásszerűen növekedni fog a számuk és nemcsak a hatalomban, de a lakosság összetételében is vezető szerepet fognak játszani. Ezekhez jönnek a konvertáltak akik meggyőzésből, vagy megalkuvásból lettek azokká, így az öslakosság egyre inkább kisebbségbe kerül. Valószínű, hogy az Iszlám Állam arra törekszik, hogy Európa teljesen az övéké legyen az öslakosok teljes megsemmisítésével.

Az utcán járöröznek az iszlám fegyveresek és a helyszínen fenyegetnek meg mindenkit, aki nem követi az előírásaikat, de főleg a nőket, ha nem úgy vannak öltözve, vagy nem takarják el magukat, ahogy azt elvárják tőlük. A nők csak kivételes esetekben, külön engedéllyel vezethetnek autót. Ez sem jelent számukra valami nagy élvezetet, mert úton útfélen megállítják az autóikat és ellenőrzik az engedélyüket, de ezzel sem

elégednek meg mindig, mindenbe belekötnek, csak hogy végzálják őket.

Üldözik a keresztényeket, csak titokban tarthatják meg évezredek ünnepeiket, szokásaikat. Imáiknál emlékeikre kell hagyatkozni, mivel Bibliát nem tarthatnak, mert az akár halálos büntetést is maga után vonhat. Kisebbségi templomaikat lebontották, vagy felrobbantották, a többit, mint a konstantinápolyi valamikori legnagyobb keresztény Hagia Sophiát átalkították mecsetnek. Áldozatul esett a világhírű párizsi Notre Dame, a barcelonai Sagrada Família, a kölni dóm, a római Szent Péter és a budapesti Szent István bazilika, de a legnagyobb román stílusú templomot sem kimélték Speyerben, hogy csak a legnagyobbakat emeljük ki.

Minden vezető posztot az Iszlám Állam tagjai, vagy szimpatizánsai foglaltak el. Hivatalos nyelvként az arabot vezették be, ennek akár alapfokú elsajátítása is, főleg az idősebb európai generációnak jelent szinte megoldhatatlan problémát. Nem tudják megértetni magukat a hatóságoknál, a kórházakban. A benszülött hivatalnokok, pénzügyi szakemberek, tudósok és mindenféle más szakmák képviselői, akiket a maguk számára hasznosnak tekintettek csak beosztottjaikként működhetnek. A többi fehér ember csak vegetál, éhbéért dolgozik hajnaltól késő estig, vagy koldusként igyekszik valami pénzhez jutni. Az egyszerű, mondhatni alantas munkákat is velük végztetik el a takarítástól, a spárgaültetvényeken keresztül a személtelhordásig mindent. A nem kellő egészségügyi ellátás és fertőzések miatt a benszülöttek halálozási rátája hihetetlenül megugrott, a várható életkor a nőknél 39-44 év, míg a férfiaknál 35-40, és a tendencia lefelé mutat.

Az önkéntes száműzetésből visszatértek döbbenetesen vették tudomásul ezeket a hihetetlen tényeket és egyre inkább megerősödött bennük az a gondolat, hogy tenni kell ez ellen, ezt egyszerűen nem hagyhatják így. De mit is csinálhatnak? Nincsenek forrásaik, nincsenek kapcsolataik, nincs semmi, amivel elindulhatnak. Érdekes módon a fiatalok, akik már a szigeten születtek, inkább radikális gondolatokkal rukkoltak elő, például hogy valamiféle szent szövetséget kellene összehozniuk maguk között, amit az életük árán is betartának. Összetartanak akkor is, ha majd mindegyikük visszajut őshazájába. Kicsit komplikált lesz a vegyes házasságból származó fiatalok esetében, de optimistán néznek a jövőbe.

Krisztián apjának eszébe jutott az a legenda, mely szerint a hét magyar törzs Etelközben vérszerződést kötött, hogy ugyanígy kellene megerősíteni fogadalmukat és aki ezt megszegi azt erkölcsileg lehetetlenné teszik és örökre kizárják maguk közül. Többen teátrálisnak tartották, de végül is mindenki belement. Titokban hajtották végre, nehogy a muszlimok ebből

valamit is megsejtsenek. Aaront választották vezérré és a fiatalok közül Krisztiánt, hogy az utánpótlás is biztosítva legyen. Kerítették egy nagyobb tálat, mindenki belevágott az alkarjába és kifolyó vérüket összekeverték. A végén megitták. Ezzel pecsételték meg esküjüket, hogy tűzön-vizen kitartanak egymásért, bármilyen nehézség is várjon rájuk. Ez az ősi rituálé hatalmas érzelmi hullámokat váltott mindegyikükből, egytől egyig libabőrösek lettek a szertartás alatt.

Olyan láthatatlan, de annál erősebb kapoccsal kötötték egymáshoz magukat, amit semmilyen hatalmas acélvágó szerszám nem tud szétvágni. Megállapodtak, hogy közös ismertetőjelet is alkalmaznak, amit mások nem fedeznek fel, de ők megismehetik egymást, még ha idő múlásával meg is változnának. Annyira komplex kódot választottak, amelyet csak ők ismerhettek, hiszen a csaknem húsz év alatt a szigeten minden sajátosan fejlődött, távol az ismert civilizációtól.

Kézmozdulataiktól kezdve az egész testbeszédük eltért a megszokottól, nem is beszélve a közös nyelvükről, ami olyan lehetett, mint a szankrszkrit valamikor, amit más nem értett összefüggéseiben, még ha néhány szót ki is tudott hámozni a beszédükből.

Az egységes Berlini Kalifátus fennhatósága alatt ersorvadtak a valamikori virágzó európai gazdaságok. Az iskolák nem voltak megfelelőek a kor követelményeinek, visszafejlődtek. Bevezették a kötelező arab nyelvet, főleg a Korán szúrait bifláztatták a gyerekekkel. A középiskolák sem képviselték már a korábbi színvonalat így a felsőoktatás sem rendelkezett megfelelő szintű hallgatókkal. A módosabb bevándorlók gyermekei mind Európán kívüli színvonalas egyetemeken tanultak tovább, míg a többieknek meg kellett elégednie a kontinens tizedrangú intézményeivel.

A szórakozóhelyeket bezárták, kaszinókat vagy felrobbantották, vagy más célokra hasznosították. Az alkoholfogyasztás tiltott volt, így nem is lehetett normális körülmények között hozzájutni. A kábitószer terjesztése és fogyasztása is főbenjáró bűnnek számított és nyilvános botozással fenytették azokat, akiket rajta kaptak. A büntetés mértékétől függően esetleg még tartós sérülést is okozhatott ez a megtorlás. A csempészésért viszont halál járt.

A nagyobb stadionokban még volt valami focihoz hasonlító játék, de már csak vegetáltak, nem játszottak szerepet a nemzetközi élvonalban. A jobb játékosok elszegődtek idegenlégiósnak és onnan már vissza sem tértek. A kisebb focipályák állatvásároknak adtak helyet, vagy vallási megmozdulásokon, nyilvános kivégzésekkor használták.

Ilyen kilátástalan helyzet várta az Európába visszatérő, eddig tökéletes szabadságban élt önkéntes száműzötteket. Igyekeztek visszatérni származási országaikba, ami eléggé körülményes volt, nemcsak a hatósági engedélyek beszerzése miatt, hanem azért is, mert sok volt a vegyes házasság és nehezen tudták eldönteni, hogy a férj, vagy a feleség szülőföldjére igyekezzenek és mi legyen a közös gyerekeikkel. Voltak olyanok, akiknél simán ment az elhatározás, de családi tragédiákat is okozott ez a dilemma, a kényszerű szétszakadás.

Akárhova is mentek, eleinte mindenhol különös idegenek tartották őket. Nem is sikerült mindenkinek beilleszkednie, semmiképpen nem akarták elfogadni az új társadalmi rendszert, az idegen és megmagyarázhatatlan, logikátlan törvényeket, iratlan szabályokat. Ha rákérdeztek valaminek a miértjére, nem kaptak rá választ, mert azzal a hívő muszlim megtagadta volna saját vallását. Az iszlám nem tűr ellentmondást, a Korán tényleg szentírás, az élet minden helyzetére megadja a viselkedési formát, amit vakon be kell tartania mindenkinek.

A napi ötszöri imát csak a gyerekeknek és a betegeknek, valamint az utazóknak néznek el. Miután a szentírást emberek készítették valószínű, hogy az egészség lebeghetett a szemük előtt, hiszen az iszlám, mint világvallás eléréséhez óriási területket kellett meghódítaniuk amihez megfelelő kondíció kellett. Komoly talajtornához hasonló ima valóban fitten tart fiataalt és időst is. A mély vallásosságban élők homloka közepén egy sötétebb folt jelzi, hogy mennyire erősen imádkozik az illető, hiszen a fejüket szinte a földhöz verik és ennek kikérgesedett nyomát viselik büszkén jelezve vallásos odaadásukat.

Az alkohol öl, butit, nyomorba dönt. Mondta egy régi mondás. S valóban, se szeri, se száma nem volt a túlzott alkoholfogyasztás miatti családi drámáknak, bűneseteknek, közlekedési baleseteknek. A Korán tiltja ennek a fogyasztását. Miután a világ legnagyobb vallásai között a mohamedán is forró, sivatagos területről származik, ahol még minimális alkoholfogyasztás is sokkal erősebben hat, mint északabbra, így ez is az egészség megőrzése miatt kerülhetett tilalmi listára.

Ugyanez lehetett a diszohús fogyasztására szóló korán rendelkezés esetében is, hiszen Mohamed után közel ezeröttszáz évvel később fedezték csak fel az elektromos áramot és ennek segítségével működő hűtőszekrényt. Addig a forró égővekben a hentesek a nagyobb darab marhahúsokat vörös folyadékkal tartósították míg el nem tudták adni kisebb porciókban. A marhahús kibirta így ezt a klímát, a disznóhús már kevésbé. A hívők egészsége érdekében nem meggyőző propagandát folytattak a hívők érdekében lehetőleg a marhahús fogyasztására, hanem egyszerűen tisztátalan állatnak nevezték ki a disznót és ezzel

elérték a céljukat. A muszlimoknak évszázadok alatt beivódott ez a hiedelem és még akkor sem nyúlnak disznóhúsból készült ételekhez, ha azokat hűtött állapotban frissen tartják. Olyannyira irtóznak a disznóhústól, mint az európaiak mondjuk Afrika bizonyos területein a protein tartalmuk miatt fogyasztott rovaroktól.

Az éves Ramandánt is valószínű az általános és megfelelő egészségi állapot miatt vehethették be az előírásikba, de ez látszólag nem sikerült igazán. A keresztény világban is használatos, de ott azok tartják be, akik akarják, míg a muzulmán területeken ez kötelező. Annyiban különbözik a kereszténytől, hogy ott tényleg nem fogyasztanak a böjt alatt olyan ételeket, amelyek a tilalmi listán vannak, míg a muszlimok a nap felkelésétől nyugtáig nem, utána egész éjszaka, a sötét leple alatt annyit ehetnek és ihatnak, amennyit csak fel tud venni a szervezetük. Ez utóbbi jelent igazán próbatételt. Aki teheti, módosabb emberek, azok meghúzódnak a hűtött szobákban, lefüggönyözött sötét helyiségekben így meggátolják a kiszáradást. De aki az utcán él, vagy dolgozik, annak ilyen lehetősége nincs. Sorozatosan elő is fordul, hogy vannak olyanok, akik a folyadék hiánya miatt elveszítik az eszméletüket.

A Berlieni Kalifátusban, azaz Eurábiában is bevezették a kötelező ramadánt. A nem muszlimokat megbüntették, ha napközben nyilvános helyen étkeztek, ittak, vagy dohányoztak. Az utcákon razziáztak a fegyveresek és ellenőrizték a ramadán betartását és megakadályozták a pikniket, ha mert valaki ilyesmire vetemedni. A vétkeket börtönbe is csukhatták, akár hosszabb időre is és/vagy kemény pénzbírságot szabtak ki rájuk.

A csaknem egy hónapig tartó ramadán után jön a várva várt eid (id al-fitre), vagyis a böjt beszüntetése, ami legalább olyan nagy ünnep a muszlimoknak, mint a karácsony. A törökök cukorünnepnek is nevezik, mert ilyenkor főleg édességekkel ajándékozzák meg egymást, de mindenféle mással is roskadásig tele az asztaluk. Előfordul, hogy az ételeket a mecsetekben fogyasztják el. Illő a szegényeknek is az áldozati állatok húsból adakozni.

Nem tudni, hogy ezzel a napközbeni szigorú böjttel és az azt követő éjszakai túlétkezéssel mennyiben szolgálják az egészségüket. Ennél jobbnak tűnik a tényleges koplalás, ami a szervezet kitisztulását segíti elő.

Viszont egyértelműen a higiéniét segíti elő, hogy a muszlim vallás előírja a rituális fürdést. A legszegényebbek is igyekeznek ezt betartani. Középkorban, de még utána is az európai emberek félték a víztől, (a szagok ellen kölnit használtak), fertőzéstől tartva még kezet sem mostak, nem

csoda, ha nagy volt a halálozási ráta. A muszlimoknak meg csak akkor lehet imádkozni, ha tiszták, vagyis ha előtte nem éltek nemi életet, nem aludtak mélyen, nem menstruáltak, nem mentek vécére. Ha igen, akkor mindenképpen meg kell mosakodniuk.

Temetést gyorsan végzik el, lehetőleg még a halál napján, de legkésőbb másnap. Ez is bizonyára közegészségi okokra vezethető vissza. Forró égőv alatt gyorsabban bekövetkezik a test felbomlása. A hit úgy magyarázza az igazhitűeknek ezt a sietséget, hogy a lélek Allahhoz száll a testből és mire a testet eltemetik, addigra ott kell lennie a léleknek is, együtt várva a feltámadásra.

Az önkéntes száműzetésből visszatért embereknek mindezekkel a számukra idegen szokásokkal meg kellett ismerkedni és amennyire csak tudtak alkalmazkodni, ha nem akartak feltűnni. És egyelőre ez volt a stratégiai céljuk. De mint korábban említettem nem mindenki tudott beállni a sorba. Sajnos ezek ki is rostálódtak, jó esetben száműzték vagy internálták őket, táborokban sinylődtek, a szerencsétlenebbek halálukat lelték.

- -

Folyt. köv.

Georg Albrecht
2016. május